

Ἐκτίθετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε διὰ ἐπιτολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

ΕΠΙΜΕΡΟΝ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 20 Αὐγούστου 1956 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ. 241 — Τμητὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑξαμηνίος δραχ. 15.— Ετήσια δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἑξάμ. δολ. 2.— Ἐτήσια δολ. 4

ΠΟΥ ΒΑΔΙΖΟΜΕΝ;

Ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης καὶ ἀνταποκριτὴς τῆς ἡμερηίδος μας ἐν Ἀμερικῇ κ. Κωνσταντῖνος Σιδέρης μᾶς ἀποστέλλει καταπληκτικὴν φωτογραφίαν, ἀφορώσαν καταπληκτικωτάτην καὶ ἀπίστευτον εἰδησιν. Οὕτω ὁ ὀρθόδοξος (II) ἱερεὺς κ. Ἀνδρέας Βασιλας ἐτέλεσεν κοινήν Ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν Μέγαν Ἑσπερινὸν μετὰ διαμαρτυρομένων ἱερέων. Εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν New Brunswick.

Τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον μὲ τὸ ὅποιον θὰ ἀσχοληθῇ ἡ παροῦσα στήλη. Διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ὡς παλαισημερολογεῖται εἴμεθα ὑπερβολικὰ αὐστηροὶ καὶ ἴσως—ἴσως ἔξω τῆς πραγματικότητος, θὰ παραθέσωμεν μίαν ἱστορικῶς ἀδιάβλητον μαρτυρίαν, ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὴν ἐξ Ἀμερικῆς εἰδησιν καὶ ἐξασφαλίζουσαν τὸ μέτρον τῆς κρίσεως εἰς πάντα ἀπροκατάληπτον ἀναγνώσῃν.

«Τότε δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1827 ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ λεγόμενοι ἰδίως ἱεραπόστολοι βιβλικῆς τινος Ἑταιρείας. Πρῶτος δὲ τούτων ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγινα Ἀρτέμις τις καλούμενος.

Διερχόμενος δὲ καθ' ὁδὸν καὶ διὰ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, ἐπιθυμία ἐπεθύμησεν, ἵνα καὶ τοῖς μοναχοῖς ἐκείνοις κηρύξῃ τὸν λόγον ἐπ' ἐκκλησιαίς συνάμα καὶ ἄδειαν ἐζήτησεν, ἵνα λειτουργήσῃ τὴν κατ' αὐτὸν λειτουργίαν ἐν τῷ Θείῳ Ναῷ (θεῶν, ὡς ἔλεγε κοινωγήσαι)· ἀλλ' οἱ τοῦ Μοναστηρίου πατέρες πᾶσαν μὲν Ἐκκλησιαστικὴν Κοινωνίαν ἀπεποιοῦντο πρὸς ἄνθρωπον ἑτερόδοξον, προβάλλοντες ἀπλοϊκῶς τοὺς θεοὺς καὶ νόνας, τ' ἄλλα δὲ πάντα προθύμως φιλοξενή-

σαντές ἐφ' ὅσας παρ' αὐτοῖς διέτριψεν ἡμέρας, ἐξαπέστειλαν τὸν ἄνδρα θέλοντα θέλοντες».

(Οἶκον. ἐξ Οἰκονόμων τὰ σωζόμενα
Τόμος Β' σελίς 48—49)

Τὸ ἱστορικὸν αὐτὸ περιστάτικόν θέτοντες ὑπ' ὅψιν ἐρωτῶμεν: Διὰ τί ἔγραψε οἱ εὐλαβέστατοι πατέρες τῆς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου ἡρνήθησαν πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν πρὸς ἄνθρωπον ἑτερόδοξον;

Τὸ τοιοῦτον δὲν ἦτο ξένον, πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης; Δὲν ἦτο ἀπολιτιστόν; Οἱ ἁγιώτατοι πατέρες τῆς Μονῆς καὶ πλήρεις ἀγάπης ἦσαν καὶ πεπολιτισμένοι, διότι «τὰ ἄλλα πάντα προθύμως φιλοξενήσαντες ἐφ' ὅσας παρ' αὐταῖς διέτρεψαν ἡμέρας, ἐξαπέστειλαν τὸν ἄνδρα θέλοντα». Τὸν ἐφιλοξένησαν, τὸν ἐτίμησαν, δὲν τὸν ἐξεδίωξαν κακῶς. Μόνον ἡρνήθησαν πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν».

Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπικοινωνήσωμεν εἰς μίαν περιοχὴν τῆς Ἀθανασίας μὲ τοὺς μακαρίους αὐτοὺς μοναχοὺς, θὰ μᾶς ἔλεγαν μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς ἐκφράσεως, ἀλλὰ καὶ μὲ φλογερὸν ζῆλον «ἀδελφια μας ἀγαπημένα, γιατί ξε-νίζεσθε; ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο προτεστάντης διαμαρτυρόμενος· δηλαδὴ δὲν δέχεται οὔτε τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὰς βασικὰς αὐτῆς δογματικὰς ἀληθείας. Μὲ δύο λόγια δὲν εἶναι Ὁρθόδοξος. Πῶς λοιπὸν ἡμεῖς νὰ ἐπικοινωνήσωμεν μὲ «ἄνθρωπον ἑτερόδοξον»; Ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας, διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ κῆρος τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν πατέρων καὶ νὰ δειξῇ, ὅτι αὐτὰ ποῦ μὲ τὸ φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θὰ ἔλεγαν, εἶναι ἰσότημα καὶ ἰσόκυρα μὲ τὰ θεῖα λόγια τοῦ Εὐαγγελίου δὲν εἶπε ὀρθά—κοφτά «ὁ ὅμῃς ἀθετῶν, Ἐμὲ ἀθε-

τεῖ; Πῶς λοιπὸν νὰ ἐπικοινωνήσωμεν με ἄνθρωπον, ποὺ ἀθετεῖ τοὺς Ἁγίους πατέρας, τὰς Συνόδους, τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν; με «ἄνθρωπον ἑτερόδοξον»;

Ἄς ἀφήσωμεν τοὺς ἁγίους μοναχοὺς εἰς τὴν γαλήνην τοῦ Παραδείσου, νὰ εὐχῶνται νὰ μᾶς ἐλεήσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἅς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ φρικτὸ τόλμημα κληρικοῦ τῆς Ἀμερικῆς. Μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν ἐγκρέμισε τὰ σύνορα Ὁρθοδοξίας καὶ Προτεστάντισμο ὁ καὶ ἀπέδειξε εἰς τὰ μάτια τῶν ἐνοριτῶν του, ὧλων, ὅσοι θὰ ἐδιάβαζαν τὸν ἄθλον του, ὅτι δὲν πειράζει νὰ εἶσαι Ὁρθόδοξος ἢ Προτεστάντης (!) Ἀνεξαρτήτως δὲ ὧλων τῶν συνεπειῶν, ποὺ ἀπορρέουν ἐκ μιᾶς τοιαύτης ἐπισήμου συμπορευτικῆς κατὰ τὴν πα-

ράβασιν κανόνων καὶ διατάξεων, μία τοιαύτη ἐνέργεια βάλλει κατ' ἐθέλειαν ἐναντίον τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος τῶν ἀποδήμων ἀδελφῶν τῆς Ἀμερικῆς. Τί συγκρατεῖ τὴν Ἐθνικὴν συνειδήσιν τῶν Ἑλλήνων, ὥστε αὕτη νὰ μὴ καταποντισθῇ εἰς τὸ ἀπύθμενον ὠκεανὸν τοῦ Ἀμερικανισμοῦ (χωρὶς ἐθνολογικὴν συνοχὴν ἀνθρωπολογικοῦ κράματος); *Μόνον ἡ ὀρθόδοξος Πίστις καὶ ἡ γλῶσσα!* Ὅταν λοιπὸν καὶ αὐτὰ ἐξαφανισθῶσιν, κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην θὰ ἐκλείψῃ καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς, ἐπὶ μεγίστη ζημίᾳ τῆς φυλῆς μας.

Ὅχι μόνον ἔγκλημα κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς φυλῆς μας, τοῦ Ἑθνικοῦ μας, τὸ ἀποτρόπαιον ἀνοσιούργημα τοῦ Ιερῆος.

Καὶ νὰ ᾔτο μόνον αὐτό; Εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν Ἀρχιερεῖς συμπορεύονται με Ραββίνους εἰς Ἀμερικὴν ὀρθόδοξοι με προτεστάντας καί... καί... καί... Καὶ μετὰ οἱ ἐπίσημοι κύκλοι παραπονοῦνται διότι ὁ ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαὸς διαρρέει εἰς ἄλλα δόγματα καὶ εἰς ἄλλας θρησκείας. Πολὺ φυσικόν, ἀφοῦ οἱ ἀρχηγοὶ του γκρεμίζουν καθημερινῶς μετὰ τὴν «θηρησκευτικὴν τοὺς εὐρύτητα» τὰ σύνορα τῆς Ὁρθοδοξίας....

Δὲν εἴμεθα ἀποκλειστικοὶ σεβόμεθα τὰς πεποιθήσεις ὧλων ἔχομεν ὅμως τὴν γνώμην

καὶ τὴν διακηρύσσομεν με θάρρος, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ ὀρθόδοξία συνεδέθη με τοὺς λαμπροτέρους θριάμβους τοῦ Ἑθνικοῦ πρέπει νὰ διατηρήσω-

μεν τὴν Ὁρθόδοξίαν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ τοῦ Ἑθνικοῦ ἡμῶν βίου. Δι' αὐτὸ καταγγέλομεν με ἀγανάκτησιν ὡς προδοτικὰς ἐγκληματικὰς πράξεις, τὰς τοιοῦτου εἶδους συμπορευτικὰς, τὰ διεκκλησιαστικὰ συνέδρια καὶ ἐν γένει ὅσα τείνουν τὰ καταστρέψουν τὰ διαχωριστικὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ὅρια.

Χάριν τῶν Ἑλλήνων ἀναγνωστῶν, παραθέτομεν ἐκ τῆς «Ἀτλαντίδος» τὸ Πειστήριον, τὴν φωτογραφίαν μετὰ τοῦ ἀποκόμματος τῆς «Ἀτλαντίδος» (17-7-56). Ἄς συγκρίνουν οἱ ἀναγνώσται τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν με

Εἰς τὴν ὡς ἄνω φωτογραφίαν, τὴν ληφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς φωτογράφου κ. Ἡλία Τριανταφύλλου, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ μεγάλου Ἑσπερινοῦ, φαίνονται ὁ Rev. ALBERT DICKSON τῆς HIGHLAND BAPTIST CHURCH, ὁ Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Ἀγ. Γεωργίου τοῦ NEW BRUNSWICK, N. J. καὶ περιφερείας Αἰδ. Ἀνδρέως Βασιλάς, καὶ ὁ Rev. LEE VAN SICKLE τῆς HIGHLAND PARK METHODIST CHURCH.

τὴν νοερὰν φωτογραφίαν τῆς διαγωγῆς τῶν μοναχῶν τοῦ Μ. Σπηλαίου καὶ ἅς κρίνουν μόνοι των.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤ. ΠΑΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΝΙΟΥ ΜΗΡΟΝΣΓΟΥΪΚ, Ν. Ι.

New Brunswick, N. J.—Τὴν 27ην Ἰουνίου, ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινὸς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ New Brunswick τῇ ἡγεσίᾳ τοῦ Ἱερατικοῦ προϊσταμένου τῆς Κοινότητος αἰδ. Ἀνδρέου Βασιλά. Προσεκλήθησαν καὶ ἔλαβον μέρος δύο προτεστάνται ἱερεῖς τῆς περιφερείας, ὅπου εὐρίσκεται ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, εἰς Highland Park, οἱ αἰδ. Albert Dickson τοῦ H. P. Baptist Church καὶ Lee Van Sickie τοῦ H. P. Methodist Church. Ὁ αἰδ. Van sickle ὡμίλησεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ καὶ ἐξῆρε πολλὰ σημεῖα ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ ἔφερε πολλὰ παραδείγματα πρὸς μίμῃσιν, τινίσας τὴν πρόσκλησιν τοῦ Ἀποστόλου «Μιμηταί μου γίνεσθε καθὼς καὶ γὰρ Χριστοῦ».

Ὁ αἰδ. Dickson, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ὑπὸ τοῦ πατρὸς Βασιλά ἐποίησεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἀπόλυσιν μετ' εὐλογίας. Ἀκολουθῶνς ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι εἰς τὸν Ἑσπερινὸν κατέβηκαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου αἱ εὐγενέσταται κυραὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος «Ἡ Ἁγία Βαρ-

βάρα», περιποιήθησαν πάντας προσφέρασαι ἀναφυκτικά. Εἰς τὸν ἑορτασμὸν ἔλαβον μέρος καὶ ὁ καλλιφωνος ἱεροψάλτης τοῦ Ναοῦ κ. Ἰωάννης Κουνινίδης καθὼς καὶ τὰ μέλη τῆς χορωδίας, μετ' ἁγανίστριαν τὴν διδα Ἀθανασίαν Ἀγγελάκου.

Ὁ ἱερατικὸς προϊστάμενος πατὴρ Βασίλας ὑποχάριστησεν ἅπαντας, ἰδιαίτερος τὰ μέλη τῆς Φιλοπώχου καὶ τὴν νεοεκλεγείσαν πρόεδρον Καν Μερόπην Γ. Αὐγεράκη, διὰ τὴν πρόθυμον ἐξυληρέτησιν των, καὶ ὑποχάριστρε τοὺς δύο Ἀμερικανοὺς ἱερεῖς, οἵτινες ἦλθον νὰ συνεορτάσουν τὴν ἑορτὴν τοῦ ἐνδόξου Πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου Παύλου.

A. B.

Ἐπιστολὴ Συνεργατῶν

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Ἐκ τοῦ κ. Εὐθ. Τριανταφύλλου

Τὸ θυγόμενον παρὰ τῆς 8)δος Ἑλένης Δαλμαρίδου (Ἀτιδέων 9 Χολαργός—Ἀθήναι) ἐν τῇ ἐφημερίδι ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ζήτημα· περὶ γάμου τῶν Ἐπισκόπων, εἶναι λελυμένον ἀπὸ τοῦ 691 Μ. Χ. ὑπὸ τῆς ΣΤ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἣτις ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συσχεφθεῖσα ἀπηγόρευσε τὸν γάμον τῶν Ἐπισκόπων, μολοντοὶ οὗτος ἐπετρέπετο μέχρι τότε βάσει τοῦ Γ'. Ἀποστολικοῦ Κανόνος.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ ἀπόφασις αὕτη φαίνεται παραδόξος ὡς ἀντικειμένη τῷ ρηθέντι Ἀποστολικῷ. Καὶ ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἐσεβάσθη ταύτην καὶ σεβεται ἕως ἐπὶ 13 αἰῶνας ὡς τελεσίδικον, θὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ σεβομένη καὶ πάσας τὰς διατάξεις αὐτῆς Β'. τοῦ Κυρίου παρουσίας.

Ἡ Ζ' καὶ τελευταία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐγκρίνασα τὰ Πρακτικά τῶν προηγουμένων (6) ὡς καλῶς ἔχοντα πάντα τὰ προαποφασισθέντα (ἵνα μὴ δύναται οἱ κακὸδοξοὶ νὰ λύσωσι τὰς σφραγίδας εἰς τὸν αἰῶνα), ἐξέθετο καὶ ὅρον ἐκβολῆσας τὰ ἑξῆς. «Ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλάττομεν. Ἡμεῖς τοὺς προστιθέντας τι ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας (δὲν ἐννοεῖ τὴν αἰρετικὴν τῶν Κατολίκων—Παπικὴν ἀλλὰ τὴν Ἀνατολικὴν τῶν Ὁρθοδόξων) ἀναθεματίζομεν. Ἡμεῖς δὲ κατὰ πάντα τῶν αὐτῶν θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τὰ δόγματα καὶ πράγματα κρατοῦντες κηρύττομεν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὴ καρδίᾳ μὴ δὲν προστιθέντες, μὴ δὲν ἀφαιροῦντες τῶν ἐξ αὐτῶν παραδοθέντων ἡμῖν ἀλλὰ τοῖς βεβαιούμεθα τοῖς στηριζόμεθα. Εἴ τις πᾶσαν ἔγγραφον ἢ ἄγραφον παραδοσὶν ἀθετεῖ ἈΝΑΘΕΜΑ ἔστω. Ἀνάθεμα σημαίνει χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁστις ἐπισύγῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ τὴν κατάραν ταύτην χωριζόμενος ἀπὸ τοῦ Βασιλείου τοῦ Θεοῦ, δὲν ἀπομένει ἀλλαχοῦ χώρος πρὸς διαμονὴν εἰ μὴ τὸ Βασιλεῖον τοῦ Σατανᾶ. Περὶ τῆς βαρύτητος τοῦ ἀναθέματος δύναται νὰ λάβῃ ἰδέαν τινὰ τοῦ πράγματος ὁ ἀμφιβάλλων, ἐὰν ἴδῃ κατὰ τὴν ἐκταφὴν ἅλυστα σώματα ἢ χεῖρας ἀνθρώπων κατηραμένων ἢ ψευδόρων. Εἰς Φάρσαλα τῆς Θεσσαλίας ἐξετάφη πρὸ τινος τὸ λείψανον δικολάβου οὐτινος ἢ δεξιᾶ αἰρᾶ χεῖρ ξηρὰ οἱ δὲ ὄνυχες εἶχον μεγεθυνθεῖ ὡς ὄνυχες ὀρνέου, ἀποτελεσμα φαίνεται ψευδοκρίας.

Ἐσαυτως λέγεται ὅτι οἱ συλλειτουργήσαντες κα-

τὰ τὸ 1200 μ.Χ. μετὰ τῶν αἱρετικῶν Καρδιναλίων τοῦ Πάπα ὁρθόδοξοι κληρικοὶ τῆς Μονῆς Βατοπεδίου (Ἀγ. Ὅρους), ἔμειναν μετὰ θάνατον ἁλυτοί, μετ' ἑξῆς σαρκί, ὡς ἀπεξηραμένοι βάρσχοι. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, τῶν γενεῶν καὶ ὄλου τοῦ σώματος εἶχον μεγεθυνθεῖ ὡς μυτερὰς σουβλὰς οἱ δὲ ὄνυχες μεγεθυνθέντες καὶ οὗτοι διεπέρασαν τὰς παλάμας καὶ ἐξῆλθον διὰ τῆς τριχωτῆς ἐπιδερμίδος ἐλαεινὸν θέαμα τοῖς ὁρώσιν. Ἀκουσάτωσαν ταῦτα οἱ λέγοντες πάντα μὴ ὁρθόδοξον, χριστιανόν.

Πρὸς κατάργησιν, συνεπῶς, Κανόνων Οἰκ. Συνόδου ἀπαιτεῖται Νέα ἀπόφασις Οἰκουμενικῆς τοιαύτης, ἣτις θὰ φέρῃ τὸν ἀριθμὸν (8). Ἀμφίβολον ὅμως, εἶναι ἂν θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ σύγκλησις Ἡ' Οἰκ. Συνόδου δεδομένου ὅτι οἱ πάνσοφοι καὶ Θεόπνευστοι ἐκείνοι Πατέρες ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Παναγίου Πνεύματος νὰ πάντα προσεῖδον καὶ καλῶς διετάξαντο, μὴ δὲν σκοτεινὸν ἀφέντες εἰς ἡμᾶς τοὺς νεωτεριστὰς καὶ πιθηκίζοντας, πρὸς μίμησιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν αἱρετικῶν. Περὶ τῶν (7) Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἰδοὺ τί ἡ σοφία Σολομῶντος φθέγγεται. «Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ φθοδόμησε Πύργον (τοῦτέστι τὴν Ἐκκλησίαν) καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπ' αὐτήν.»

Ἐὰν ὑπῆρχε περιθώριον διὰ μίαν ὁδόνην, θὰ ἀφῆντο ἀνοικτὴ ἡ θύρα πρὸς λύσιν ζητημάτων τοῦ νῦν αἰῶνος, ὡς τὸ περὶ γάμου τῶν Ἐπισκόπων, περὶ β' καὶ γ' γάμου τῆς χήρας Ἐπισκόπου μετ' ἄλλου Ἐπισκόπου, ἢ μετὰ λαϊκοῦ, περὶ τῆς ἀμφιέσεως τῶν κληρῶν τῶν Ἐπισκόπων περὶ κουράς ἢ μὴ τῆς κόμης τῶν γυναικῶν των καὶ περὶ πληθύνος ἄλλων ζητημάτων τοῦ αἰῶνος τούτου, ὅστις εἶναι ὁ ὄγδος καὶ ἀσφαλῶς ὁ τελευταῖος τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας. Διότι ὁ Ἀδὰμ ἐνεφανίσθη ἐν ἔτει 5508 Π.Χ. (ἀπὸ τότε μετροῦσιν οἱ Ἑβραῖοι τὸν χρόνον). Συνεπῶς ἔχομεν 5508 σύν 1956—7464. Διανύομεν ὁδὸν σήμερον τὴν 8ην χιλιετηρίδα ἢ ἄλλως τὸν 8ον αἰῶνα. Ἀλλὰ χίλια ἔτη ἐν ὁφθαλμοῖς Κυρίου εἶναι ὡς ἡ ἡμέρα ἡ ἐχθρὴς ἣτις διήλθε (κατὰ τὸν Δαυὶδ) τὴν 7ην ἡμέραν ἡγίασεν ὁ Χριστὸς διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του καὶ τὴν 8ην μέλλει νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον ἐν ἡμέρα Κυριακῇ ἣτις συμβολίζει τὴν ἐκ νεκρῶν κοινὴν πάντων ἀνάστασιν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ πόθος οὗτος ἡμῶν τῶν νεωτεριστῶν καὶ τῶν λειχομένων «Ἀγίαν ἀγκάλην» δεσποινίδων καὶ Ἐπισκόπων περὶ συγκλήσεως 8ης Οἰκουμενικῆς μετ' ὁκοπὸν τὴν χορήγησιν ὁδῶν γάμου εἰς θηλυμανεῖς Πατέρας δὲν πρόκειται ἀτυχῶς νὰ πραγματοποιηθῇ παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἡμῶν νὰ διασκεδάσωμεν εἰς τοιοῦτους γάμους.

Οἱ Πατέρες ἐκεῖνοι ἐστέρησαν ἑαυτοὺς τῆς Ἀγίας Ἀγκάλης διὰ καταργήσεως τοῦ γάμου διότι εἶχον διαπιστώσει, ὅτι ὁ οἰκογενειάρχης Ἐπίσκοπος ἐνῶ εἶχε συζευχθῇ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὁλίγον ἐν τοῖς περὶ αὐτῆς ἡμέριμα καὶ περισσότερον περὶ τῆς ἑαυτοῦ γαμετῆς καὶ τῶν τέκνων τὴν φροντίδα ἐποιεῖτο. Ἀλλὰ καὶ ἡ τῆς Ἐπισκοπῆς διαδοχὴ ἵνα εἰς τοὺς ἑαυτῶν υἱοὺς περιέλθῃ ἐφρόντιζον ἀνεξαρτήτως τῆς διανοητικῆς ἢ ἠθικῆς καταστάσεως τῶν τέκνων. Τοῦτο τὸ κακὸν διὰ μαχαίρας ἀπέτεμε ἡ ΣΤ' Οἰκουμενικὴ ἀπαιτοῦσα παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου καρτερίαν καὶ τελειότητα βίον

κατὰ μίμησιν τοῦ οἰκείου Δεσπότου. Εἰ δέ τις αὐτῶν μὴ ἐγκρατὴς φωραθεῖη καθαιρεῖσθω ὡς ἀνάξιος.

Ἀλλὰ θὰ ἀντιπαρατηρηθῇ ὑπὸ πολλῶν. Καὶ ἂν ἡ Ἐπισκοπικὴ οἰκογένεια ἔλειπεν, ὁ πλοῦτος ὅμως καὶ ἡ χλιδὴ ἡ ἀπόλαυσις καὶ πάντα τὰ σαρκικά δὲν ἀπέλιπον εἰς τινὰς Πατέρας, ἐλαχίστους εὐτυχῶς. Συνεπῶς — λέγουσι — νεκρὸν τὸ γράμμα τοῦ ἸΒ' Κανόνος τῆς ΣΤ'. Οἰκουμενικῆς παραμένει. Παράδειγμα ἔστωσαν οἱ ἀποθανόντες καὶ ταφέντες Ἀρχιεπίσκοποι Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Δαμασκηνὸς καὶ Σπυρίδων Βλάχος ὧν ὁ μὲν 3000. ὁ δὲ 86 000 χρυσῶν λιγῶν καταλέλειπον τοῖς συγγενεῦσι, μολονότι τὴν ἀγαμίαν ἐκπληρώσαντο καὶ τὴν ἀκτιμοσύνην. Σύμφωνοι. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα ἄλλης παραβάσεως κανόνος ἀγράφου ἐφαρμοζομένου τότε—μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ γάμου — ἐν τινι Σχολῇ Ἐπισκόπων ἐν ἡ ἐφοίτησαν πάντες οἱ ὁρεγόμενοι Ἐπισκοπῆς. Ἡ Σχολὴ τὴν ἔδραν εἶχεν ἐν ὅροις καὶ σπηλαίοις καὶ τόποις ἀσκήσεως. Οἱ διδασκόμενοι, Καθηγητὴν ἔχοντες τὸν ἑσταυρωμένον, ἐχειρίζοντο ἀμφίστομόν τινα μάχαιραν καλουμένην νηστείαν, ἣτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν, τοῦτέστι φιλαργυρίαν νωχέλειαν διεύρυνσιν σώματος, ἐπανάστασιν παθῶν, γαστέρων διαπλάτυνσιν καὶ τέλος πᾶσαν ἔφεσιν διὰ μίαν Ἀγίαν Ἀγκάλην, περὶ ἣς μυσταὶ ποιεῖται ἡ δεσποινὴς Ἑλένη Δαλμαρίδου.

Τελειόφοιτοι τῆς Σχολῆς—διὰ τὴν μὴ ἀναφέρω τὰς μυριάδας τῶν ὁσίων Πατέρων—ἦσαν καὶ οἱ δύο Ἐπίσκοποι Λαρίσης Ἀχιλλεῖος καὶ Βησσαρίων, οἵτινες ἀνὰ χεῖρας τὴν ρηθεύσαν μάχαιραν ἔχοντες, εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἀποτέλεσμα τῆς εὐνουχισμοῦ ἡ εὐωδία τῶν τιμίων λειψάνων των, δι' ὧν σμῆνῃ ἀκριδῶν παύουσιν εὐθὺς τὴν καταστροφὴν καὶ ἀφανίζονται ὑπὸ τὰ ὕδατα, καταρρέαται τῶν Οὐρανῶν ἀνοίγονται ἐν καιρῷ αὐχοῦ, νόσοι ἀνθρώπων καὶ ζώων ἀποδιώκονται, δαίμονες ἀφανίζονται καὶ ποικίλα ἔξαισια καταπλήττοντα ἡμᾶς τοὺς σαρκικούς ἐνεργοῦνται. Δι' αὐτῆς τῆς μάχαιρας ἐκείνοι κατεσθάθησαν λαμπτήρες, δεκτικοὶ οὐρανοῦ φωτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἡμᾶς καὶ τοὺς σημερινούς Πατέρας, ὧν ἡ σῆψις καὶ ἡ δυσωδία ἀρχεται πρὸ τῆς παρελεύσεως 10ῶρου ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος.

Προϊόντος, ὅμως, τοῦ χρόνου οἱ ἐπιγινόμενοι, ξέναις διδαχαῖς ἐπόμενοι, περιδόντες τὴν αὐστηράν ὡς ἄνω Σχολήν, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι βαστάζειν τὸ βάρος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ εἶναι βαρεῖαν τὴν καλογηρικὴν (κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν), ἐτράπησαν πρὸ ἄλλῃ Σχολῇ ἐδρεύουσαν ἐν Λειψίᾳ. Ἐκεῖ, Καθηγῆται γνωρίζοντες χριστιανικὴν δογματικὴν ὅσον ἡμεῖς ἀεροναυπηγικὴν, διαθέτοντες, ὅμως, πολυτελεῖ διαμονητήρια μὲ μαλακὰς κλῖνας, πλούσια ἐδέσματα, κουρεῖα πρὸς ἀποψίλωσιν τριχῶν κόμης καὶ ἀηδοὺς γυναικός, σερικά ράσα κ.λ.π. διδάσκουσι τοὺς Ὁρθοδόξους Ἐπισκόπους ἡθικὴν καὶ δογματικὴν ἐκ τῶν προτεσταντικῶν δοξασιῶν τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ Καλβίνου.

Οὗτοι εἰσὶν οἱ διδάσκοντες ἡμᾶς, ὅτι οὐκ ὠφελεῖ ἡ προσήλωσις εἰς τὰς αὐστηρὰς ἐκείνας ἀρχὰς τῶν πρώτων χριστιανικῶν ἑτών, καὶ ὅς ὁ Μέγας Ἀν-

τώνιος ἐκ παρανοήσεως, — ὡς τῆς ἀσεβείας τοῦ μοντέρνου ἱεροκήρυκος — οὐδέποτε τοὺς ἑαυτοῦ πόδας δι' ὕδατος ἔπλυνε!! Ταῦτα ἐλέχθησαν παρὰ στρατιωτικοῦ βαθμοῦ ἔχοντος Λοχαγοῦ, τὴν κόμην ἐπιτετη-δευμένην, τὴν ὑπὴν ἐπιμελῶς καὶ μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς — σχολαστικότητος μᾶλλον — ψαλιδισμένην, ὥστε τὸ ὄλον τοῦ ἀνδρός νὰ προκαλῇ τὴν κοινὴν περιέργειαν καὶ ἰδίᾳ τῶν φορολογουμένων χριστιανῶν. Ἐκ θολερᾶς, πάντως, πηγῆς ποτισθεὶς τοιαῦτα θολερὰ καὶ δυσσώδη ἐφθέγγετο. Ὅ,τι εἶχε τοῦτο καὶ μετέδιδε.

Εἰς τοὺς τοιοῦτους Ἐπισκόπους, τοὺς ἐν Λειψίᾳ καὶ ἀλλοῦ τῆς Εὐρώπης μαθητεύσαντας — καὶ ἐξ αὐτῶν ἐλάχιστοι εὐτυχῶς — τοὺς ὑστεροῦντας εἰς κατάρτισιν τῶν λειτουργῶν τῶν ξένων δογμάτων, μ' ὄλον ὅτι παρ' αὐτῶν ἐδιδάχθησαν ἐν Εὐρώπῃ, ἀνάγκη νὰ ἐπιτραπῇ γάμος, ὥστε νὰ ὦσι σύζυγοι μιᾶς γυναικός.

Γεννᾶται, ὅμως, τὸ ἐρώτημα. Ἐὰν ἡ σύζυγος ἀποθάνῃ — ὃ μὴ γένοιτο — ἔνα μῆνα ἀπὸ τοῦ γάμου, ἢ καὶ βραδύτερον (πάντως μετὰ τὴν χειροτονίαν), ἢ κατὰ τὸν τοκετὸν συνεπείᾳ ἐπιλοχίου πυρετοῦ, ἢ ἀποκοπῇ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς αἰφνιδίως, συνεπείᾳ αὐτοκνητιστικοῦ δυστυχήματος τῆς ἰδιοκτετοῦ ἐπισκοπικῆς λιμουζίνας, τὴν ὁποῖαν ἐνδέχεται καὶ ἡ ἰδία νὰ ὀδηγῇ, τί θὰ συμβῇ τότε καὶ μάλιστα ὅταν ὁ προῶρος ἐν χρεῖα περιπεσὼν Ἐπίσκοπος μηδὲ λῶς ἐξήντησεν ἢ ἄλλως πως ἀπώλεσε τὴν πρὸς ἀναπαγωγὴν ἱκανότητα; Θὰ ἐκλείψῃ μήπως καὶ θὰ ἀφανισθῇ αὕτη — ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τοῦ πένθους — ἢ θὰ παραμείνῃ ἀνεξάντητος καὶ θὰ ἀνιχνεύῃ δευτέραν καὶ τρίτην καὶ τετάρτην Ἀγίαν Ἀγκάλην; Περὶ τούτου καὶ θὰ γνωρίζῃ ἡ δεσποινὴς Ἑλένη.

Ὁ Ἀπόστολος Μακράκης, ἱεροδιδάσκαλος ἐκ τῶν ὀλίγων, ἐπεξήγησε τὴν Ἀγίαν Ἀγκάλην ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτών, γεγονὸς ἔπερ ἠνάγκασε τοὺς μαθητὰς του νὰ τὸν ἀποκηρύξωσι, πολλῶ μᾶλλον ὅταν ἡ χρεῖα λόβη χώραν εἰς τὸ 40ὸν φέρ' εἰπεῖν ἔτος τοῦ ἀτυχίσαντος Ἐπισκόπου, καὶ γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἡ Σχολὴ τῆς Λειψίας ἐκτρέφει ἱκανοὺς πρὸς ἀναπαγωγὴν καὶ προοδευτικούς — νεωτεριστὰς Ἐπισκόπους. Ἡ ἄλλη Σχολὴ ἐν ἡ ἐμαθητεύσαν οἱ Ἅγιοι Ἀχιλλεῖος καὶ Βησσαρίων καὶ πλείστοι ἄλλοι ἀθάνατοι Ἐπίσκοποι ἐκτρέφει μὲν ὁστεώδεις καὶ ἀσάρκους Ποιμενάρχας — νεκροὺς διὰ τὸν κόσμον —, εἶναι ὅμως λίαν ἀποκηρυκτικὴ ἐπειδὴ καὶ ἡ φοίτησις εἶναι μακρὰ καὶ ἡ μάχαιρα ὀξύτατη, ὁ δὲ εὐνουχισμὸς ἐπώδυνος καὶ μόνον οἱ δυνάμενοι χωρεῖν χωροῦσι.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ζήτημα ἐσικανοδότησε πολλοὺς ἐκ τοῦ χριστεπώνυμου πληρώματος, ὥστε ὁ πειρασμὸς νὰ εἶναι μέγας, διότι λέγεται, ὅτι δυσὶν θάτερον, ἢ τὸ δημοσίευμα τῆς Ἑλένης Δαλμαρίδου εἶναι ὑποβολιμαῖον (παρ' Ἐπισκόπου ἢ Ἀρχιεπισκόπου, ἢ ἡ Ἑλένη ὁρέγεται Ἐπισκοπικῆς ἀγκάλης).

Δὲν πρέπει πάντως νὰ λησμονῶμεν ὅτι κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα ἀπαξ ἐδίδαξεν ἡ γυνὴ (ἡ Εὐα) καὶ κατέστρεψεν. Ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος τοῦτο πρῶτος πάντων ἐνετείλατο. Γυναῖκα διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπεκράτη εἰς τὰς γυναῖκας οὐ μόνον τὸ ὀμνεῖν καὶ διδάσκειν ἀλλὰ καὶ τὸ προτεστανθεῖν καὶ τὸ διοικεῖν καὶ τὸ δικάζειν μία ἀπόφασις Συνόδου σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς ἅπαντα τὰ Μακαριότατα
τῆς **Μ. Ο. Ε. Ο. Κ.**

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Χαίρετε ἐν Κυρίῳ,

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸ ὑποβληθὲν ὑπό-
μνημα ἡμῶν πρὸς τὴν συσταθεῖσαν ὑπὸ τοῦ
Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Καραμανλῆ ἐξ
Ὑπουργῶν καὶ μετὰ τοῦ Μακρυωτάτου Ἀρχιε-
πισκόπου Ἐπιτροπὴν, πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἐπι-
λυσιν τοῦ Παλ)γιτικοῦ ζητήματος.

Συνιστῶμεν πρὸς τὰ Προεδρεῖα τῶν Παραρ-
τημάτων μας, ὅπως κινηθῶσι καὶ ἀξιῶσιν
ἀπὸ τοῦς βουλευτάς τῆς περιφέρειας τῶν καὶ
δαὶ τῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ, τὴν ὀριστικὴν
λύσιν τοῦ Παλ)γιτικοῦ μὲ τὴν ἀπόλυτον θρη-
σκευτικὴν μας ἐλευθερίαν.

Ἀριθ. Πρωτ. 336

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς
καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας
Π ρ ὁ ς

Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ
Πάσης Ἑλλάδος καὶ τοὺς Ἀξιότιμους κ. κ. Ὑπουρ-
γούς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, Οἰκονομικῶν καὶ Θρη-
σκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν εὐλαβῶς
ὑμῖν, συνερχομένους, καθ' ὅς ἔχομεν πληροφορίας,
πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἐπίλυσιν τῶν ζητημάτων μας, τὰς
κατωτέρω ἀπόψεις μας.

I

Ἐμμεδα ἄνευ Θρησκείας καὶ Οἰκογενείας

*Εἰς δλόκληρον τὸν πεπολιτισμένον καὶ μὴ
νόμον δὲν θὰ δυνηθῇ τις ν' ἀνεύρῃ ἄνθρωπον,
ὃ ὅποιος στερεῖται τῶν ὑπερτάτων δικαιωμάτων
καὶ φυσικῶν ἀγαθῶν τῆς Θρησκείας καὶ τῆς
Οἰκογενείας. Οἱ μόνοι ἄνθρωποι οἵτινες στεροῦν-
ται τούτων εἶναι οἱ Παλαιομερολογῖται. Μᾶς ἐ-
κλείσθησαν ἀπὸ τὸ ἔτος 1951 δυνάμει τῆς 45 Πρά-
ξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου αἱ Ἐκκλησίαι
μας καὶ μᾶς ἀπηγορεύθη νὰ εὐλογήσωμεν τὸν Θεόν
μας. Οἱ γάμοι μας ἐκρίθησαν ἀνυπόστατοι καὶ δὲν
ἔχομεν οἰκογενείας. Παραπονούμεθα ἐντόνως διὰ
τὴν τοιαύτην μεταχείρισιν, ἣ ὁποία ἀντίκειται εἰς
πάντα ἀνθρώπινον καὶ φυσικὸν Νόμον.*

II

Σοβεῖ Θρησκευτικὸν ζήτημα

Ἐχεῖ γίνεαι ἀποδεκτὸν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ὅτι διὰ
τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερο-

γίου τῶν Ἐπισκόπων θέλει κατὰ πολὺ λο-
γίζεσθαι ἔγκυρος ἐὰν ἔχη καὶ τὴν γνώμην γυ-
ναικῶν ὧν τὰ ἐπιχειρήματα θὰ εἶναι μετὰ λογικῆς
καὶ θὰ ἀποτελοῦν ἐρωτήματα χιλιάδων χριστιανῶν.

Ἀθήναι Ἰούλιος 1956

Εὐθύμιος Γ. Τριανταφύλλου

Ἀξιωματικὸς Χωροκῆς ἐν ἀποστρατεία

λογίου καὶ διὰ τῆς ἀποσχίσεως ἐκ τῆς Ἐπισήμου
Ἐκκλησίας, τῆς Κοινότητος τῶν πααδῶν τοῦ Ἰου-
λιανοῦ τοιοῦτου, σβεῖ ἐν Ἑλλάδι Κανονικὸν Θρη-
σκευτικὸν ζήτημα τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας
οὕτινος ἡ ἐπίλυσις ἐναπόκειται εἰς τὴν μέλλουσαν
νὰ συνέλθῃ Μείζονα Σύνοδον ἢ καὶ τὴν συγκληθη-
σομένην Πανορθόδοξον Σύνοδον (δρα Π. Παναγιω-
τάκου καὶ Σ. Ἀλεξανδροπούλου Γνωμοδ. εἰς Ἀρχ.
Ἐκκ. καὶ Καν. Δικαίου ἔτος 6ον 1951 σελ. 48).

Ὡς σοβοῦν ζήτημα ἀνεπτύχθη καὶ ἐπαγιώθη
ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ
καὶ ὡς τοιοῦτον ἀντεμετωπίσθη ὑπὸ τῆς Πολιτείας
διὰ τῶν κατὰ καιροὺς ἐκδοθεισῶν πράξεων, ποικί-
λου καὶ ἀντιφάσκοντος περιεχομένου, ὑπὸ τῆς Ἐ-
κτελεστικῆς Ἐξουσίας.

Ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Κοινοβουλίῳ ἐν ἔτει 1932
εἰς ἀγορεύσεις τῶν οἱ ἀείμνηστοι πολιτικοὶ ἄνδρες
Ἐλευθέριος Βενιζέλος, Παναγῆς Τσαλδάρης καὶ
Ἀλ. Παπαναστασίου ἀντεμετώπισαν ὡσαύτως τὸ
ζήτημα ἡμῶν ὡς σοβοῦν.

Καθ' ὅμοιον τρόπον ἐχαρκτηρίσεν ὡς σοβοῦν
καὶ ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία (δρα ἀγόρευσιν Μακα-
ριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλά-
δος κυροῦ Δαμασκηνοῦ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτῆς 5ης Ἰουλίου 1948).

Ἐφ' ὅσον ὁθεν οὕτω παγκοίνως ὡς σοβοῦν θεω-
ρεῖται τὸ ζήτημά μας ἀπὸ τε τῆς Νομικῆς, Διοικη-
τικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς ἠρήξει ἀμέσῳ
ἐπιλύσεως, πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ἐπικινδύνων ὡς
ἄνω Κοινωνικῶν καὶ Θρησκευτικῶν συνεπειῶν.

Κατὰ τὴν ἀποψιν τῆς Ἡμετέρας Ὁρθοδόξου
Θρησκευτικῆς Κοινωνίας τὸ ζήτημα εἶναι λελυμένον,
ἀρκεῖ μόνον νὰ δοθῶσιν αἱ οἰκτεῖαι διαταγαὶ εἰς τὰ
ἐκτελεστικά ὄργανα τοῦ Κράτους, ἵνα παύσωσι τοὺς
διαγμούς καὶ τὸ κλείσιμον τῶν Ἐκκλησιῶν μας καὶ
ἀφελῇ ἡ Κοινωνία μας ἐλευθέρᾳ ἐν τῇ ἐνασχόσει
τῶν θρησκευτικῶν της καθηκόντων. Ἐκδοθῇ δὲ
νόμος ἀναγνωρίζων τὴν Κοινωνίαν ταύτην καὶ τὰς
τελεσθεῖσας καὶ τελουμένας Ἱερουργίας τῶν γάμων,
βαπτισμῶν, χειροτονιῶν κλπ.

Ἐφ' ὅσον ὁμως ἡ Σύστη Κυβέρνησις τοῦ κ. Κ.
Καραμανλῆ διὰ τῶν ἐξ ἡμῶν ἐκπροσώπων της καὶ
τοῦ Κυριωτάτου ἐκπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας ηδδό-
κης νὰ μελετήσῃ καὶ ἐπιλύσῃ τὸ ζήτημα, παρακα-
λοῦμεν, ὅπως ἀκουσθοῦν καὶ αἱ κάτωθι ἀπόψεις
ἡμῶν :

III

*Ἀκολουθοῦντες τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον
συνεμορφώθημεν μὲ τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας*

Ὡς γνωστὸν ἐν ἔτει 1923 ἡ τότε ἐπαναστατικὴ
Κυβέρνησις Πλαστήρα προκειμένου νὰ προσέλθῃ εἰς
τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου συνέστη-
σεν Ἐπιτροπὴν ἐκ κορυφαίων ἐπιστημόνων καὶ
κληρικῶν (Γ. Κοφινᾶ, Δ. Αἰγινήτου, Χρυσοστόμου
Παπαδοπούλου, Π. Τσιτσικλή καὶ Α. Ἀλιβιζαίου)
πρὸς μελέτην καὶ εἰσήγησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τού-
του. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη υπέβαλεν ἔκθεσιν, δι' ἣς
ἐπρότεινε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἐν λόγῳ Πολιτικοῦ
Ἡμερολογίου, ἔκρινεν ὁμως πρέπον νὰ διατηρηθῇ
ἐν ἰσχύϊ ὡς Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον τὸ
Ἰουλιανὸν τοιοῦτον, καθ' ὅσον δηλ. ἀφορᾷ τὰ τῆς
Ἐκκλησίας καὶ τῶς Θρησκευτικὰς δογμὰς μέχρως οὐ
συναινέσωσιν εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτοῦ πᾶσι αἱ

Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, διότι αὐταὶ ἂν καὶ ἀνεξάρτητοι, εἶναι ὅμως στενῶς συνδεδεμένοι ἐσωτερικῶς πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμένοι διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς Πνευματικῆς καὶ Κοινωνικῆς ἐνότητος καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ νὰ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ἀπεδέχθη δὲ ἡ Κυβέρνησις τὸ ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης συνταχθέν σχέδιον Νομοθ. Δ)τος περὶ ὑπογραφῆν κατέστη Νόμος τοῦ Κράτους (Ν. Δ. 13)251)1925 περὶ τοῦ Νέου Πολ. Ἡμερολογίου).

Εἰς τὸ Δ)γμα τοῦτο περιελήφθησαν οἱ ἐξῆς διατάξεις σχετικῶς μὲ τὸ Ἐκκλ. Ἡμερολόγιον: Ἄρθρ. 1 παρ. 3 «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Θρησκευτικὰς ἑορτάς» καὶ περαιτέρω ἄρθρ. 1 παρ. 4 «Ἡ Ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς νειμέριους Νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαίρετάιμιοι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον». Διὰ τοῦ Νόμου τούτου, ἰσχύοντος καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐθεσπίσθησαν οὕτω ρηταὶ καὶ κατηγορηματικαὶ διατάξεις ὁρίζουσαι ὅτι ὡς Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον διατηρεῖται τὸ Ἰουλιανὸν τοιοῦτον (Παλαιόν), ὡς τοῦτο ἴσχυε κατὰ τὸ χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου.

Ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία κατὰ παράβασιν τοῦ Νόμου τούτου, τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ Κανονικοῦ δικαίου προέβη δι' ἀπλῆς πράξεώς της εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου (ὅρα ἐκτενὴ Μελέτην Παν. Σμαίλη, Τμηματάρχου Ὑπουργείου Δικαιοσύνης εἰς Ἀρ. Ἐκ. καὶ Καν. Δικαίου 1956 σελ. 149 καὶ ἐπόμεναι). Ἡ πράξις αὕτη τῆς Ἐκκλησίας ἐθεωρήθη παρ' ἡμῶν παράνομος, ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἀντικανονικὴ δι' ὃ ἀπεσχίσθημεν αὐτῆς. Ἡ ἡμετέρα Θρ. Κοινωνία οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἢ μὴ *συνεμορφώθη* πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας της τεθέντας Νόμους τῆς διατηρήσεως ὡς Ἐκκλησιᾶς Ἡμερολογίου τοῦ Ἰουλιανοῦ τοιοῦτου. Ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία ἐξέδοτο παράνομον ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Μεθ' ὃ κατηγόρησεν τοὺς κληρικούς μας ἐπὶ ἀπειθείᾳ πρὸς τὴν παράνομον αὐτὴν ἀπόφασιν καὶ τοὺς καθήρεσεν.

Θεωροῦμεν τὰς περὶ καθαιρέσεως ἀποφάσεις ἀκύρους καὶ ἀνυπάρχοντας: (ὡς θεωρεῖ ταύτας ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων καὶ ἀνώτερος Κρατικὸς λειτουργὸς κ. Μ. Σμαίλης διὰ τῆς ρηθείσης μελέτης του), διότι οὔτε ἡθικόν, οὔτε ἐντιμὸν, οὔτε δίκαιον εἶναι νὰ τιμωρῆται τις καὶ μάλιστα διὰ τὸσον βαρείας ποινῆς, ἐπειδὴ συμμορφοῦται μὲ τοὺς Νόμους, ἐπειδὴ εἶναι ἐντιμὸς καὶ φιλόνομος πολίτης.

IV

Ἀποτελοῦμεν ἰδίαν [Θρησκευτικὴν] οἰκογένειαν

Ἐν πάσῃ περιπτώσει μετὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας ἡ ἡμετέρα Κοινωνία διεφώνησεν ὡς πρὸς ἐν θρησκευτικὸν ζήτημα, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς λατρείας. Τὸ Χρονολόγιον. Ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία θεωρεῖ τὸ χρονολόγιον τῶν ἐορτῶν ὡς Ἀστρονομικὸν θέμα, δικαίωμά της εἶναι νὰ πιστεύῃ τοῦτο. Ἡμεῖς ἀντιθέτως πιστεύομεν μετὰ φανατισμοῦ δι' ὃ χρόνος τελέσεως τῶν ἐορτῶν κατὰ τὸ Ἰουλιανόν

ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ μέγιστον Θρησκευτικὸν καὶ λατρευτικὸν θέμα. Ἡ πίστις δὲ αὕτη εἶναι τόσον ἐμφυχωτική, ὅσον εἶναι καὶ ἡ πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Θρησκείαν πίστις μας. Εἶναι καὶ ἡμῶν τοῦτο δικαίωμα μας.

Ἐν τῇ Χριστιανικῇ Θρησκείᾳ ἐξεδηλώθησαν τόσαι καὶ τόσαι διαφοραὶ λατρείας, συνεπεία τῶν ὁποίων ἐχωρίσθη ἡ Θρησκεία αὕτη εἰς πλείονας Θρησκευτικὰς Κοινωνίας (Καθολικῶν, Διαμαρτυρομένων, Χιλιαστῶν, Οὐνιτῶν κλπ.). Ὡς γνωστὸν δὲ τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην τοιαύτην ἀποτελοῦν τὸ ἀνώτατον δὴ μετὰ τῶν ἐκδηλωτικῶν λατρευτικῶν τοπων. Ἀποτελεῖ δὲ τὸ θρησκευεσθαι ψυχικὴν καὶ συναισθηματικὴν ἀνάγκην τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνο ὅθεν ὅπως ὁμᾶς διαδῶν τῆς θρησκείας πιστεύει ὡς ὑψίστην ἀλήθειαν, ἀποτελεῖ διὰ ταύτην θρησκείαν ἰδικήν της. Ἐάν εἰς τοῦτο διαφωνεῖ ἑτέρα ὁμᾶς τῆς αὐτῆς θρησκευτικῆς δοξασίας ὑφίσταται βασικὴ διαφωνία εἰς ἐν θέμα λατρείας, ἣς ἐπιφέρει αὐτομάτως τὸν χωρισμὸν τῶν ὁμάδων.

Τοιαύτη διαφορὰ ὑφίσταται μετὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν, ἣς ἐπέφερε τὸν χωρισμὸν μας ἐπὶ ζητήματος, περὶ ἡμῶν θεωροῦμεν ὡς μεγίστην ἀλήθειαν. *Συνεπῶς ἐχωρίσθημεν καὶ ἀποτελοῦμεν ἰδίαν Θρησκευτικὴν Κοινωνίαν.* Οὐδεὶς νόμος Κανονικὸς ἢ πολιτικὸς μᾶς τὸ ἀπαγορεύει. Αἱ διατάξεις τοῦ Συντάγματος οὐ μόνον δὲν μᾶς τὸ ἀπαγορεύουν ἀλλ' ἀντιθέτως ὑποχρεοῦν τὴν Πολιτείαν νὰ προστατεύσῃ τὴν Κοινωνίαν μας, ἐφ' ὅσον δὲν ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰς οἰατάξεις αὐτοῦ. *Μὲ τὴν βίαν καὶ μὲ τὸν βούρδουλα ἢ ἐπίσημος Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ μᾶς κρατήσῃ εἰς τοὺς κόλπους της.* Τοῦτο ἀποτελεῖ βέβηλον καὶ ἀποδοκιμαστὴν καὶ ἀποκρουστὴν πράξιν ἀπαγορευομένην ἀπὸ τοῦ Συντάγματος.

Ἡ Θρησκευτικὴ Κοινωνία μας ἀνεγνωρίσθη διὰ πλείστον πράξεων τῆς Ἐπιτελεστικῆς Ἐξουσίας. Ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῶν προρηθέντων πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου εἰπόντος: «Ἀποτελοῦν οἱ Παλαισημερολογίται Θρησκευτικὴν Κοινωνίαν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Συντάγματος περὶ γνωστῆς Θρησκείας... Ἡ φυσικὴ διέξοδος εἶναι νὰ κάμουν αὐτοὶ μίαν ἰδικήν των Ἐκκλησίαν... καὶ νὰ κανονίσουν τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἱερέων καὶ ἐπισκόπων των... καὶ ἡ Κυβέρνησις δὰ τοὺς βοηθήσῃ μὲ κάθε τρόπον»...

Ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συντάγματος τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς ἣτις εἰς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ Σχεδίου Συν)τος προσέθεσεν ἐρμηνευτικὴν δήλωσιν καθ' ἣν «Ἐἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ δρου ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως περιλαμβάνεται καὶ τὸ θρησκευεσθαι κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον». Καὶ δὲν περιελήφθη τελικῶς ἡ δήλωσις αὕτη εἰς τὸ ψηφισθὲν Σύνταγμα. Τοῦτο ἐγένετο ὅμως (ὡς προκύπτει ἀπὸ τὰ ἐστενογραφημένα πρακτικά) διότι ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Β-1 Ψηφίσματος ἀπεδέχθη ὅτι ἡ δήλωσις εἶναι περιττὴ μετὰ τὴν διατύπωσιν τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 2 τοῦ Συντάγματος, δι' ὃν παρέχεται πλήρης προστασία τῆς ἐκδηλώσεως τῆς λατρείας εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Ἡ δήλωσις

αὐτὴ μάλιστα ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἐξ Ὑμῶν Ὑπουργῶν κ. κ. Παπακωνσταντίνου καὶ Θηβαίου μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

Εἴμεθα Θρησκευτικὴ Κοινωνία γνωστὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος, καθ' ὅσον εἶναι πασιδὴλον γεγονὸς ἐν Ἑλλάδι ἡ ὑπαρξίς τῆς Κοινωνίας μας ἐχούσης ἀρχὰς μὴ ἰντιστρατευομένας εἰς τοὺς Νόμους καὶ τὴν ἡθικὴν. Καὶ συνεπῶς ἔχομεν ἀπεριόριστον τὸ δικαίωμα νὰ ἔχωμεν τοὺς εὐκτηρίους οἴκους μας.

Ἐφ' ὅσον ὅθεν, οὕτω πανηγυρικῶς, ἀνεγνωρίσθη ἡ Θρησκευτικὴ Κοινωνία ἡμῶν, ἔχομεν ὅλα τὰ ἐκ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων δικαιώματα τῶν γνωστῶν Θρησκευτικῶν Κοινωνιῶν, ὧν τὴν προστασίαν ἐπικαλούμεθα διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς λατρείας μας. *Ἡ Θρησκευτικὴ μας κοινωνία σέβεται καὶ τιμᾷ τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν καὶ σὺν δελτίαν αἰσθάνεται ἐχθρότητα εἰ μὴ μόνον πικρίαν διὰ τοὺς διωγμούς μας.*

IV

Αἰτήματά μας

Κατόπιν ὧν τούτων ὑποβάλλομεν εἰς Ὑμᾶς τὰ κάτωθι αἰτήματα :

1) Νὰ ἀναγνωρισθῇ ἐπισημῶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἡ de facto καὶ de jure ὑφισταμένη θρησκευτικὴ μας κοινωνία.

2) Νὰ ἐπιτραπῇ ἐλευθέρως εἰς ἡμᾶς ἡ ἀσκῆσις τῆς λατρείας μας κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον καὶ διὰ τῶν Ἱερέων καὶ Ἐπισκόπων τῆς ἰδικῆς μας Ἐκκλησίας.

3) Νὰ παύσῃ ὁ κατὰ τῶν Κληρικῶν καὶ παδῶν τῆς Κοινωνίας μας ἔμμεσος καὶ ἄμεσος ἐξαναγκασμὸς ὅπως θρησκευῶνται εἰς τοὺς Ναοὺς τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον τοῦτο ἀποτελεῖ προᾶν, ὡς εἴρηται, βέβηλον καὶ ἀποδοκιμαστέαν, δεδομένου ὅτι ἡ ἐλευθέρα ἀσκῆσις τῆς λατρείας ἀποτελεῖ κατ' ἐξοχὴν ἀναφαίρετον ἀνθρώπινον δικαίωμα (δρ. Χρ. Θηβαίου *Εἰσήγησιν ἐπὶ τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 2 τοῦ Συντάγματος* Δ' Ἀναθεωρ. Βουλῆς Ἀρχ. Ἐκκλ. καὶ Καν. Δικαίου 1947 σελ. 164).

4) Νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι οἱ *ιερουργηθέντες 50.000 γάμοι τῶν Παλαιοημερολογιῶν* ὑπὸ καθηρημένων Ἱερέων εἶναι ἔγκυροι καὶ ἰσχυροὶ ὡς καὶ οἱ μελλοντικῶς ἱεουργοῦμενοι πρὸς ἄρσιν τοῦ τόσον μεγάλου Κοινωνικοῦ προβλήματος ὅπερ ἐδημιουργήθη ἐκ τῆς ἐπακρατούσης ἀρχῆς ὅτι οὗτοι εἶναι ἀνυπόστατοι.

Ἀς σημειωθῇ ὅτι ὑπὸ τῆς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου διδάσκεται, ὅτι οἱ καθαιρεθέντες κληρικοὶ μας δὲν περιήλθον εἰς τὴν τάξιν τοῦ λαϊκοῦ καὶ συνεπῶς οἱ ὑπὸ τούτων ἱεουργηθέντες γάμοι εἶναι ἔγκυροι.

5) Νὰ καταργηθῇ ρητῶς ἡ παράνομος 45)51 προᾶξις τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

6) Τέλος παρακαλοῦμεν ὅπως δεχθῆτε μέλη τῆς Κοινωνίας ἡμῶν καὶ παρευρίσκονται εἰς τὴν σύσκεψιν, ἄλλως ἀντιπροσωπεῖα ἡμῶν εὐρίσκεται πλησίον τοῦ

τόπου τῆς συσκέψεως ἵνα παράσχῃ Ὑμῖν οἰανδὴποτε πληροφορίαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Αὐγούστου 1958

Μετὰ σεβασμοῦ

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Δ. Κυριακόπουλος

Γ. Τζιμότουλος

Ἐκκλ. στὰ παραρτήματα

Κόρινθος

Ἡ ἐσότης τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μᾶς ἔφερε πλησίον τοῦ παραρτήματος τῆς Κορίνθου ἐνθα πανηγυρίζει ὁ μεγαλόπρεπτος αὐτοῦ Ναός.

Καὶ μόνον ὁ Ναός εἶναι μία λαμπρὰ καὶ εὐγλωττος ἀπόδειξις τῆς δραστηριότητος καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν τῆς πρώτης αὐτῆς πόλεως τῆς Πελοποννήσου.

Ἐκ παραλλήλου ἀξίζει νὰ τονισθῇ ἡ σκληρότης τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὸ ἀνοιγμα. Ἀφάνταστος ἡ ἐπιμονὴ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου. Πρωτοφανὴς ὁ φανατισμὸς τοῦ Γυμνασιάρχου περιδεῆς ἡ στάσις τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν.

Ὅλους ὅμως αὐτοὺς τοὺς δυσμενεῖς παράγοντας ἀντιμετώπισε μὲ ἡρωϊσμὸν καὶ μαχητικότητα τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ παραρτήματος, συμπαραστατοῦμενον ἀπὸ τὸν ἀκαταπόνητον καὶ δραστήριον ἀδελφὸν κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλον, ὅστις κυριολεκτικῶς κατεβρομβάρδισε τοὺς ἀρροδίους.

Τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ἀνοιγμα τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἡ πρώτη πανηγυρικὴ λειτουργία κατὰ τὴν ἐφετεινὴν ἐσότην. Εἰς Κόρινθον μετέβη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Κλήρου ὁ Ἀρχιμ. Καλλιόπιος Γιαννακούλου συλλειτουργήσας μετὰ τοῦ εὐλαβεστάτου ἐφημερίου πατρὸς Ἰγνατίου καὶ ὁ πρόεδρος Π. Θ. Ε.Ο.Κ. κ. Δημ. Κυριακόπουλος.

Ἡ θεία λειτουργία ἐτελέσθη μὲ κατάνυξιν καὶ ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ παρευρεθέντος θεολόγου.

Αἱ ἐντυπώσεις τῶν παρευρεθέντων ἀρισται.

Ἰδιαίτερος μᾶς συνεκίνησεν ἡ φιλάδελφος σπουδὴ τῶν κ.κ. συμβούλων νὰ φιλοξενήσωσιν τοὺς ἐξ Ἀθηνῶν προσκυνητάς.

Οἱ παρευρεθέντες σύμβουλοι κ.κ. Ι. Πεῖθανᾶς Ν. Μπαλάσκας, Μιχόπουλος, Χαλβατζῆς, Ζησόπουλος, Οὐλῆς, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἀκαταπόνητον πρόεδρον κ. Παπαφίλην, ἐξησφάλισαν μίαν λαμπρὰν πανήγυριν καὶ εἶναι ἄξιοι τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ παραρτήματος καὶ τοῦ ἐπαίνου ὧν.

Ἐπισκέπτης

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνάκτιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δεόν νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερκούριον Καλοσικάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ὁ ἔμπρακτος Χριστιανισμός. Τὸ θερμοκίνητον νέων ψυχῶν ἔργον τῶν μελῶν τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας».

Ἡ δρᾶσις τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας»

Μετὰ τὴν πανήγυριν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, θὰ φιλοξενηθῶσιν 20 ἀγοράνια εἰς Βαρυμπόμπη διὰ τῶν Κυριῶν. Τὰ φιλοξενηθέντα κοριτσάκια καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν μένων κατενθουσιασμένα, ἐδλογοῦντα τὴν φιλανθρωπικὴν δαπάναν τοῦ ἀγῶνος μας.

Ἀνακοίνωσις

Παρακαλοῦμεν τὰ παραρτήματα (δσα εἰσέτι καθυστεροῦν), ὅπως μᾶς ἀποστείλουν συντόμως τὰ ὄνόματα καὶ τὰς διευθύνσεις τῶν ἐφημερίων, τῶν προόδων καὶ τῶν συμβούλων, ὥστε εἰς πᾶσαν παρουσιαζομένην περίπτωση, νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀπευθυνθῶμεν.

Οἱ μόνοι ἀρμόδιοι

Καὶ ἐφ' ὅσον ὁ λόγος περὶ παρουσίας ἀπευδύνων ἐκπροσώπων, οἱ μόνοι ἀρμόδιοι εἶναι οἱ κληρικοί, ἐφ' ὅσον ὁ ἀγὼν μας εἶναι Ἑλληνοεθνικός· δὲν ἀρνούμεθα, ὅτι καὶ οἱ λαϊκοὶ ἔχουν τὴν θέσιν των, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἀποτελοῦν τὸ πλῆρωμα τῆς Ἑλληνότητος, οὔτε ἀμφιβάλloμεν, ὅτι καὶ ἐν τῶν λαϊκῶν ἀνεδείχθησαν ὑπέρμαχοι τοῦ μεγαλείου καὶ τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ πνεῦμα πάντως τῆς Ὁρθοδοξίας, πνεῦμα κατ' οὐσίαν συνηρητικόν, συνεσχέτισε πάντοτε τὰ μεγάλα ἑκκλησιολογικά προβλήματα μὲ τὸ ράσο· κληρικοὶ λοιπὸν καὶ λαϊκοὶ ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ, ἀναλογιζόμενοι τὰς εὐθύνas των ἐναντὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔχουν τὸν λόγον κατὰ τὴν κρίσιν αὐτὴν καμπήν· τὴν ἐπιτελικὴν δὲ εὐθύνην φέρει ἀνεκρίαν ἡ προϊσταμένη Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ.

Παρακλήσεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς δφειλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα δφειλάs, ὅπως σπεύσωσι καὶ ταυτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὅπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς πανηγύρεως

Κατανυκτικὴ ἡ πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως Κυβέλης. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄλων ἡ θεία ὀπτασία τοῦ δεινότητος Ποιμενάρχου μας, ὑπῆρξε τόσον αἰσθητὴ, ὥστε πολλοὶ ἐδάκρυσαν. Τὸν λόγον ἐξοφώτης ὁ λογιώτατος ἱατρός κ. Γελεσιτάδης.

Εἰς ἓνα περιβάλλον δσιακῆς καὶ μακαριστῆς γαλήνης ἐπανηγύριος καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως Κυβάρᾳ Ἀττικῆς τοῦ Πατρὸς Βίλιωρος. Πνευματικὸν ἐρημητήριον, ἀνεκώφισε ὁλους τοὺς παρευρεθέντας.

Προσευχὴ καὶ ἀγρυπνία

Κατ' ἐξακριβωμένης πληροφορίας, τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις μονίμου ἀνταποκριτοῦ μας ἐδόθη ἡ ἄδεια δι' ἐπιλογὴν Πατριάρχου ἐν μέρος τῆς Ἱορδανικῆς Κυβερνήσεως· αὕτη θὰ πραγματοποιηθῇ, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνακληθῇ ἐν νέον τὴν τελευταίαν στείγην, τὴν 25ην Ἀυγούστου κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Ἡ ἡμέρα αὕτη θὰ εἶναι ἡ πλέον σημαντικὴ, ὅχι μόνον διὰ τὴν πανσέβαστον ἐθνικοθρησκευτικὴν ἐπαλξίν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν· προσευχῇ λοιπὸν καὶ ἀγρυπνία εἰς ὁλους τοὺς ναοὺς μας κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἀχθὴν προκαλοῦνται/δυσσεύσκεια

Δὲν εἶναι ὀλίγα τὰ βάρη, τὰ ἐπιστηριζόμενα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ὤμους τοῦ μαρτυρικοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἰς αὐτὰ τώρα προστίθενται καὶ τὰ δικαίωμα-τα τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου, πολλαπλασιασθέντα αἰσθητῶς. Ἀλλ' ἐνῶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, τῆς ὑποχρεωτικῆς φορολογίας ἐξασφαλίζονται οἱ μισθοὶ τῶν δημοσίων πλέον ὑπαλλήλων ἱερέων, ἐξασφαλίζονται ὅμως ἀντιστοίχως τὸ ψυχία τῆς εὐσεβείας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, δσα ἄφησε ἡ Μασσωνία. ὁ δὲ δόλιμος, ἡ συμπεριφορὰ ἐν γένει τοῦ κλήρου τοῦ λοιποῦ ὁ Ἕλληνας θὰ βλέπῃ τοὺς ἱερεῖς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἀποκερυστικὸς ἐριάλτας καὶ τὸ ἔργον των, οὐχὶ ὡς ἔργον γάρετος, ἀλλ' ὡς πρεῖδον φορολογίας.

Ἀγρυπνοῦμεν

Δὲν γνωρίζομεν συγκεκριμένως, τι ἀπεφασίσθη κατὰ τὴν ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον σύσκεψιν τῶν ἱεροδίων ὑπουργῶν ἔχομεν ὅμως τὴν γνώμην, ὅτι θὰ ἐπρεπε εἰς τὰς συσκέψεις αὐτάs, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν τὴν τύχην ἐνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ, νὰ παρευρίσκωνται καὶ ἐκπρόσωποι αὐτοῦ, δεδομένου, ὅτι εἰς ὅλας τὰς συσκέψεις παρευρίσκονται οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν τάσεων. Ἐχομεν πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ἡ ἀποφασισθεῖσα ἡ μελετωμένη λύσις θὰ εἶναι σύμφωνος μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Δικαίου, τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς συνειδήσεώς μας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εὐχαρίstως καὶ εὐγνωμόνως θὰ τὴν ἀποδεχθῶμεν. Ἀλλως κατ' οὐδένα λόγον καὶ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν θὰ δεχθῶμεν συμβιβασμόν, φέροντα τὸν χαρακτηριστὴ ἐκονειδίαν ἀνακωχῆs.

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33